

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نپاشد تن من مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم

بدین بوم و بر زنده یک تن مباد
از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Political

سیاسی

محمد عمر قریشی- کابل

۲۴ می ۲۰۱۸

"جان کندن لغمانی و خوراک مغول"

چهارشنبه- ۰۲ جوزا ۱۳۹۷- کابل: قبل از دخول به بحث امروزی باید بر دو نکته روشنی انداخته شود:
الف: عنوان مطلب ضرب المثلی است که از صد ها سال بدین طرف در افغانستان وجود داشته به نظر من به بهترین وجه استعمار انسان از انسان و سرقت حاصل کار یک فرد و یا گروه به وسیله فرد و یا گروه دیگر را نشان می دهد.
ب: این که در اصل مغول به چه مناسبتی آورده شده است و چگونه از آن استنباط قومی و نژادی می شد، به هیچ وجه در مطلب کنونی مورد نظر نیست، بلکه در اینجا منظور از مغول متجاوز بودن، طفیلی بودن و مفت خور بودن عمال استعمار و اراکین دولت دست نشانده است. هر نوع استنباط غیر از این در پیوند با نوشته حاضر، محصول مغز بیمار و لوده استنباط کننده است که به این قلم هیچ ربطی ندارد.

*****

به عکسهای کنار صفحه نیک نظر اندازید، در عکس بالائی تئی چند از افراد و صاحبمنصب های پولیس دولت دست نشانده را می بینید که برای حفظ حاکمیت مستعمراتی شب و روز جان می کنند، خون می دهند تا نوکران اجانب بر سریر قدرت تکیه زده بتوانند، مگر افطار شان را با دسترخوان تقریباً خالی، یک کاسه شوربا دو تا سه نفر آنهم با نان فتیر- موجودیت آب در کاسه بیانگر آن است که نان سفید و فتیر است و آب شوربا را جذب ننموده- پهن نموده اند از خدای دین در بالا و از خدایان سرمایه در پائین حفاظت می نمایند.

خلاف عکس بالائی در عکس پائینی، "غنی احمدزی" نوکر بی آزر امپریالیسم امریکاست با

تعدادی از اعضای پلوخور پارلمان که بیشتر آنها از جمع جنگسالاران و قاتلان ملت اند، گذشته از تنوع مواد غذایی و فرت و بشقاب های پر آن نشان می دهد که خدایان سرمایه در روی زمین به نوکرانشان خوب رسیدگی می نمایند. هموطنان نهایت عزیز!

من به این کار ندارم که چرا یکی زیاد دارد دیگری کم، زیرا بر حسب آیت قرآن که "عزت و ذلت از جانب خداست"، بز بلاگردان خدا شده تمام کاسه و کوزه ها بر سر وی شکستانده می شود؛ هدف من از این مقایسه این است که با تأسف اعضای دستر خوان بالا به خاطر تأمین منافع و تهیه یک زندگی آرام و مرفه برای اعضای دستر خوان پائین کشته می شوند، آنها به جای آن که به دستر خوان پائین و میز نان مملو از غذاهای گوناگونش نظر انداخته در گام اول یخن آنها را گرفته، با دور دادن لوله تفنگ به طرف آنها، حق مردم را از حلقوم و شکم آنها بیرون آورند و بعداً به جنگ رقبای شان بروند، شب و روز خود را به کشتن می دهند تا این مشت لاشخور در ناز و نعمت زندگانی نمایند.

از دید من تا زمانی که انسانها ندانند که تیرشان را نخست به کدام طرف فیر کنند، هیچ امیدی برای بهبود زندگانی شان نمی توان داشت. من حرف خود را زدم دیگران چه انتباه می گیرند؟

دیده شود چه می شود!!